

— Дай го изкрѣщялъ Акбаръ, кълна ти се, че твоего желание ще бѣде изпълнено!

Старецътъ отстѣпилъ назадъ и прибавилъ:

— Обѣщавашъ ли да ме слушаашъ? Това лѣкарство само азъ го зная, и само азъ мога да те изцѣря съ него!

— Ти ще ми кажешъ тайната на това лѣкарство, казалъ по-низко княза

— Не! отговорилъ старецътъ.

— Азъ ей сега ще те накарамъ да я кажешъ . . . !

— Пази се, княже, извикалъ старецътъ. и като скръстилъ ръцѣ, погледналъ Акбара, който отчаянъ седналъ пакъ на прѣстола си, защото разбралъ, че нито обѣщания, нито заплашвания ще накарать стареца да каже тайната.

Е какво да правя сега? попиталъ Акбаръ.

— Ще ме слушаашъ ли?

— Да, обѣщавамъ ти!

— Добрѣ, върви подирѣ ми!

Акбаръ зачудено погледналъ стареца, като помислилъ да нѣма работа съ лудъ човѣкъ, но старецътъ засмѣно трѣгналъ напредъ. И Акбаръ трѣгналъ подирѣ му.

Слѣдъ малко старецътъ казалъ:

— Ти като че искашъ да се откажешъ отъ клетвата си? Тогава, прощавай!

— Чакай, чакай, викалъ Акбаръ, ще направя всичко, каквото ми заповѣдашъ . . . Ами кждѣ отиваме?

— Направо

— Далечъ ли ще отидемъ?

— Може би.

— Тогава да извикамъ слугитѣ си, защото